

עדי חורב Bedecked at Sinai

(1) שמות פרק לב

(ב) ויאמר אלהם אהרן פרוקו נזמי הזהב אשר באזני נשיכם ובנתיכם והביאו אלי: (א) ויתפרקו כל העם את-נזמי הזהב אשר באזניהם וביאו אל-אהרן: (ד) ויקח מידם ויצר אתו בהרט ועשו עגל מסכה ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלונך מארץ מצרים:

2 And Aaron said unto them: 'Break off the golden rings, which are in the ears of your wives, of your sons, and of your daughters, and bring them unto me.' 3 And all the people broke off the golden rings which were in their ears and brought them unto Aaron. 4 And he received it at their hand, and fashioned it with a graving tool, and made it a molten calf...

(2) שמות פרק לג

(א) וידבר ה' אל-משה לך עליה מזה אתה והעם אשר העלית מארץ מצרים אל-הארץ אשר נשבעתי לאברהם ליעקב וליעקב לאמר לזרעך אתננה: (ב) ושלחתי לפניך מלאך וגרשתי את-הכנעני האמרי והחתי והפרזי החוי והיבוי: (ג) אל-ארץ זבת חלב ודבש כי לא אעלה בקרבך כי עסקשה-עריך אתה פן-אכלך בדרך: (ד) וישמע העם את-הדבר הרע הזה ויתאבלו ולא-שתו איש עדין עליו: (ה) ויאמר ה' אל-משה אמר אל-בני-ישראל אתם עסקשה-עריך רגע אחד אעלה בקרבך וכליתיך ועתה הורד עדיך מעליך ואדעה מה אעשה-לך: (ו) ויתנצלו בני-ישראל את-עדים מהר חורב:

1 And the LORD spoke unto Moses: 'Depart, go up hence, thou and the people that thou hast brought up out of the land of Egypt, unto the land of which I swore unto Abraham, to Isaac, and to Jacob, saying: Unto thy seed will I give it-- 2 and I will send an angel before thee; and I will drive out the Canaanite, the Amorite, and the Hittite, and the Perizzite, the Hivite, and the Jebusite-- 3 unto a land flowing with milk and honey; for I will not go up in the midst of thee; for thou art a stiffnecked people; lest I consume thee in the way.' 4 And when the people heard these evil tidings, they mourned; and no man did put on him his ornaments. 5 And the LORD said unto Moses: 'Say unto the children of Israel: Ye are a stiffnecked people; if I go up into the midst of thee for one moment, I shall consume thee; therefore now put off thy ornaments from thee, that I may know what to do unto thee.' 6 And the children of Israel stripped themselves of their ornaments from mount Horeb onward.

Questions:

- 1) What are the "jewels" (עדי) which the men did not put on?
- 2) Why does God subsequently command them to take their עדי off?
- 3) Why are the עדים then described as being "despoiled"?
- 4) How are we to parse – and understand – the last two words – מהר חורב?

(3) שמות פרק ג

(כא) ונתתי את-חן העם-הזה בעיני מצרים והיה כי תלכוני לא תלכו ריקם: (כב) ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי-כסף וכלי זהב ושמלות ושמותם על-בניכם ועל-בנותיכם ונצלתם את-מצרים:

And I will give this people favor in the sight of the Egyptians. And it shall come to pass, that, when ye go, ye shall not go empty; but every woman shall ask of her neighbor, and of her that sojourneth in her house, jewels of silver, and jewels of gold, and raiment; and ye shall put them upon your sons, and upon your daughters; and ye shall spoil the Egyptians.'

(4) שמות פרק יא

(ב) דבר-נא באזני העם וישאלו אישו מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי-כסף וכלי זהב: (ג) ויתן ה' את-חן העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול מאוד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם:

Speak now in the ears of the people, and let them ask every man of his neighbor, and every woman of her neighbor, jewels of silver, and jewels of gold.' And the LORD gave the people favor in the sight of the Egyptians. Moreover the man Moses was very great in the land of Egypt, in the sight of Pharaoh's servants, and in the sight of the people.

(5) שמות פרק יב

(לה) ובני ישראל עשו כדבר משה וישאלו ממצרים כלי-כסף וכלי זהב ושמלות:
(לו) וה' נתן את-חן העם בעיני מצרים וישאלום וינצלו את-מצרים:

35 And the children of Israel did according to the word of Moses; and they asked of the Egyptians jewels of silver, and jewels of gold, and raiment. 36 And the LORD gave the people favor in the sight of the Egyptians, so that they let them have what they asked. And they despoiled the Egyptians.

(6) שמות פרק י

(כד) ויקרא פרעה אל-משה ויאמר לכו עבדו את-ה' רק צאנכם ובקרכם יצג גס-טפכם ילך עמכם: (כה) ויאמר משה
גם-אתה תתן בידנו זבחים ועלת ועשינו לה' אלהינו: (כו) וגם-מקננו ילך עמנו לא תשא רפה כי ממנו נקח לעבד
את-ה' אלהינו ואנחנו לא-נזע מה-נעבד את-ה' עד-באנו שמה:

24 And Pharaoh called unto Moses, and said: 'Go ye, serve the LORD; only let your flocks and your herds be stayed; let your little ones also go with you.' 25 And Moses said: 'Thou must also give into our hand sacrifices and burnt-offerings, that we may sacrifice unto the LORD our God. 26 Our cattle also shall go with us; there shall not a hoof be left behind; for thereof must we take to serve the LORD our God; and we know not with what we must serve the LORD, until we come thither.'

(7) ישעיהו פרק מט פסוק יח

שאִי־סביב עיניך וראי כלם נקבצו באוילך חיאני נאסה' כי כלם בעני תלפשי ותקשרים כפלה:

Lift up thine eyes round about, and behold: all these gather themselves together, and come to thee. As I live, saith the LORD, thou shalt surely clothe thee with them all as with an ornament, and gird thyself with them, like a bride.

(8) ירמיהו פרק ב פסוק לב

הַתִּשְׁכַּח בְּתוֹלָה עֲדִיָּה כִּלְיָה קִשְׁרִיָּה וְעַמִּי שָׁכַחוּנִי יָמִים אֵין מִסְפָּר:

Can a maid forget her ornaments, or a bride her attire? Yet My people have forgotten Me days without number.

(9) יחזקאל פרק טו

(ד) ומוֹלְדוֹתַיךְ בַּיּוֹם הַזֶּה הוֹלְדָת אֶתְךָ לֹא־כִרַת שׁוֹרֵךְ וּבְמִים לֹא־דִרְחַצְתָּ לְמִשְׁעֵי וְהַמְלַח לֹא הִמְלַחְתָּ וְהַחֲתַל לֹא חֲתַלְתָּ: (ה)
לֹא־חָסָה עֲלֶיךָ עֵינַי לְעֵשׂוֹת לְךָ אַחַת מֵאֵלֶּה לְחַמְלָה עֲלֶיךָ וְתִשְׁלַכִּי אֶל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה בְּגֵעַל נִפְשֶׁךָ בַּיּוֹם הַלְדָת אֶתְךָ: (ו)
וְאֶעֱבֹד עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְּבוֹסֶסֶת בְּדַמֶּיךָ וְאֶמַּר לְךָ בְּדַמֶּיךָ חַיִּי וְאֶמַּר לְךָ בְּדַמֶּיךָ חַיִּי: (ז) רִבְבָה בְּצַמַּח הַשָּׂדֶה נִתְתִּיךָ וְתִרְבִּי
וְתִגְדְּלִי וְתִבְאִי בְּעֵדֵי עֲדָיִים שָׂדִים נִלְנֹו וְשָׁעֲרֶךָ צִמַּח וְאֶת עֵרֶם וְעֵרִיָּה: (ח) וְאֶעֱבֹד עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ וְהִנֵּה עֵת דְּדִים
וְאֶפְרֹשׁ כְּנִפֵי עֲלֶיךָ וְאֶכְסֶה עֲרוֹתֶךָ וְאֶשְׁבַּע לְךָ וְאֶבְאֹא בְּכָרִית אֶתְךָ נֹאם אֲדֹנָי ה' וְתִהְיֶי לִי: (ט) וְאֶרְחֶצֶךָ בְּמִים וְאֶשְׁטֹף
דְּמִיךָ מֵעֲלֶיךָ וְאֶסְכֶּךָ בְּשֶׁמֶן: (י) וְאֶלְבִּישְׁךָ רִקְמָה וְאֶנְעִלְךָ תַּחַשׁ וְאֶחַבְּשֶׁךָ בְּשֵׁשׁ וְאֶכְסֶךָ מִשֵּׁי: (יא) וְאֶעֱבֹד עֲדֵי וְאֶתְנֶה
עֲמִידִים עֲלֵי־יְדֶיךָ וְרִבִּיד עֲלֵי־גְרוֹנֶךָ: (יב) וְאֶתֵּן גָּם עֲלֵי־אֶפְךָ וְעִגְלִים עֲלֵי־אֲזְנוֹךָ וְעִטְרַת תְּפָאֶרֶת בְּרֹאשְׁךָ:

4 And as for thy nativity, in the day thou wast born thy navel was not cut, neither wast thou washed in water for cleansing; thou was not salted at all, nor swaddled at all. 5 No eye pitied thee, to do any of these unto thee, to have compassion upon thee; but thou wast cast out in the open field in the loathsomeness of thy person, in the day that thou wast born. 6 And when I passed by thee, and saw thee wallowing in thy blood, I said unto thee: In thy blood, live; yea, I said unto thee: In thy blood, live; 7 I cause thee to increase, even as the growth of the field. And thou didst increase and grow up, and thou camest to excellent beauty: thy breasts were fashioned, and thy hair was grown; yet thou wast naked and bare. 8 Now when I passed by thee, and looked upon thee, and, behold, thy time was the time of love, I spread my skirt over thee, and covered thy nakedness; yea, I swore unto thee, and entered into a covenant with thee, saith the Lord GOD, and thou becamest Mine. 9 Then washed I thee with water; yea, I cleansed away thy blood from thee, and I anointed thee with oil. 10 I clothed thee also with richly woven work, and shod thee with sealskin, and I wound fine linen about thy head, and covered thee with silk. 11 I decked thee also with ornaments, and I put bracelets upon thy hands, and a chain on thy neck.